SORIN CERIN

ÎN SĂLBĂTICIA SÂNGELUI

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
În sălbăticia sângelui – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
În sălbăticia sângelui : poeme filosofice / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-096-0

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-096-0

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- ÎN SĂLBĂTICIA SÂNGELUI -
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- ÎN SĂLBĂTICIA SÂNGELUI -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- ÎN SĂLBĂTICIA SÂNGELUI -
-Poeme filosofice-

1) Pe schelele Timpului

Ne-am zidit Moartea,
cu prețul Vieții,
pe schelele Timpului,
Singurătății Nemuririi,
Lanțurilor de Legi,
din care ne-am creat,
gratii îndeajuns de puternice,
încât nici un Vis,
să nu ni le mai poată rupe,
din buchetele florilor Zâmbetelor,
care vor rămâne încremenite,
pe aripile Uitării,
de noi înșine.

2)Ne-a spălat fața Destinului

Pierduți printre umbrele Viselor,
unor Iluzii ale Vieții,
care nu ne aparțin,
am trecut pe podul Norilor,
din Inima Cerurilor senine de Cuvinte,
aducând ploaia Clipelor,
care ne-a spălat fața Destinului,

legat cu lanțurile,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
de rădăcinile străbunilor unui Timp,
care ne-au născut,
unul pentru altul.

3) Ce pare a se fi pierdut

Zori de cremene,
loviți de Focul Sacru,
al Scânteilor unor Vise,
care ne aprind,
Amintirile Viitorului,
ale cărui vreascuri,
au fost culese de Istorii întregi,
de Iluzii ale Vieții și Morții,
ca să ne încălzim Destinele,
la flăcările din sângele,
Răsăriturilor,
care ne-au promis,
că nu se vor termina niciodată,
în ochii nesfârșiți ai Iubirii,
în care ne rătăcim,
adesea,
Moartea,
ce pare a se fi pierdut,
de noi.

4) Întreaga sudoare

Risipit pe ogoarele Cunoașterii,
Cuvântul Existenței,
a devenit atât de sterp,
încât nici Moartea,
nu a mai reușit să-l înghită,
lăsându-ne pradă,
Iluziilor unui Dumnezeu,
atât de străin de Iubirea noastră,
încât ne-a zămislit,
întreaga sudoare,
a Icoanelor Suferinței,
pe care ne-a dat-o să o bem,
ca fiind Apa Iluziilor,
Vieții și Morții,
noastre.

5) Mai apoi

Aș vrea să sparg,
toate cănile de pustiu,
care zac în setea mea,
de dincolo de Timp,
când conștientizam pentru prima oară,

că nu te mai aveam alături,
Iubire.

Și să le umplu Umbrele,
mai apoi,
cu Amintirea,
râurilor învolburate ale Simțirii,
din care să ne bem,
Iluzia Vieții și Morții,
făcând dragoste,
cu Eternitatea,
până când,
să nu mai rămână nimic,
din cioburile lor,
care ne tăiau pașii Adevărului Absolut,
devenind astfel Nemuritori.

6) O denumesc Eden

Răpit de propriul Destin,
pe strada pustie a Deșertăciunii,
din care mâna Lui Dumnezeu,
a luat mocirla Disperării,
ca să-mi clădească,
trupul Cuvântului propriei Faceri,
la maternitatea desfrâului,
Iluziilor Vieții și Morții,

culese din Grădina Greșelilor,
pe care Icoanele Suferințelor noastre,
o denumesc Eden.

7) Pe țărmurile propriei noastre Morți

Câtă deznădejde,
trebuie să fi îndurat,
Adevărul Absolut,
al Iubirii,
știindu-se călcat în picioare,
de Iluziile Vieții și Morții,
care pretind că simt,
până dincolo de propria lor Deșertăciune,
pe care o respiră cu fiecare Clipă,
pe care o ucid,
în privirile nepăsătoare,
ale Apusurilor,
ce vin mereu,
la porțile Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le rostim fără sens,
încercând să fim cât mai vii,
pe țărmurile propriei noastre Morți.

8) În spatele gârbovit al Destinului

Până și Dorul ni s-a uscat,
cu atâtea legăminte strânse,
de Moarte,
pe Cerul care ne sugruma Clipa,
lovind-o cu imensitatea zădărniciei lui,
peste tălpile,
care nu vroiau,
să ne mai calce Existența,
Iluziilor Morții și Vieții,
pe care le ducem,
în spatele gârbovit,
al Destinului,
ce ne-a născut Suferința,
pe străzile pline,
cu cănile de pustiu,
pe care suntem obligați să le bem,
până la capătul,
propriei noastre Lumi.

9) Pe ferestrele Deșertăciunii

Te chem Amintire,
pe spațiile necuprinse ale Libertății,

din care ne-am fi dorit,
să ne clădim casa Viselor,
la ale cărei porți,
să nu mai bată niciodată,
Iluziile Vieții și Morții,
împovărate de Tristețea,
care să ne oblige,
să-i plătim Clipe întregi,
de Zâmbete reci și indiferente,
înghețate în forme de flori,
ale căror buchete,
nu mai avem cui să le dăruim,
niciodată,
rămânând încremenite,
pe ferestrele Deșertăciunii,
propriului Destin.

10) Și pentru

Ninge-mă cu stelele Fericirii,
peste fața Destinului,
care ne-a spart,
întreaga noapte a Singurătății,
cănile de pustiu,
ale sufletelor,
pe care le-am băut,
până la ultima suflare,

de Amintire,
rătăcită prin inimile Răsăriturilor,
ce par a nu mai aduce niciodată,
o nouă Clipă a Eternității,
și pentru,
Iluziile Vieții și Morții noastre,
în care ne-am împotmolit,
Visele.

11) Lor

Valuri de indiferențe,
ne spală țărmurile Cuvintelor,
spărgându-ne cănile de pustiu,
pe fețele Destinelor,
pe care ni le-au băut,
Speranțele neîmplinite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce dorm prin șanțurile beției,
săpate de un Dumnezeu alcoolic,
pentru care unicul sens al existenței,
constă în tăria Stelelor,
pe care să le poată sorbi,
până la capătul propriilor,
lor,
Lumini și Umbre,
din care am fost întrupați,

să dăm puțin gust și culoare,
Deșertăciunilor acestei Lumi.

12) În sălbăticia Sângelui

Ziduri de Vise,
se năruie,
peste inimile desfrânate ale Timpurilor,
care și-au vândut Clipele,
Societăților de Consum,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
osândite să-și bea Existențele,
din cănile de pustiu,
ale Destinelor noastre,
sălbăticite de frenezia,
cu care ne construiește Deșertăciunea,
noi catedrale de Absurd,
în sălbăticia Sângelui,
care pare să-și fi uitat,
propriile Gene,
ce-au fost smulse,
de pe fața Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din noi,
pentru a nu realiza,
cât de hotărâți suntem,
să ne clădim cât mai perfect,
propriul Infern.

13) Card de identitate

E-atât de multă Moarte,
în lacrima Apei Vieții,
încât nici Durerea nu mai e ce-a fost,
la nașterile Deșertăciunilor cu card de identitate,
ce deschide porțile masive ale Absurdului,
unui Dumnezeu electronic,
căruia i se ard siguranțele de fiecare dată,
când încercăm să ne regăsim Eternitatea,
prin Amintirile dezordonate ale Viitorului,
căruia simțim că nu-i aparținem,
atunci când vrem să știm cu exactitate,
câte Clipe mai au de ucis,
Pașii grei de plumb,
ai Indiferenței unui Destin,
care nu poate fi pentru nimic în Lume,
al Străinului Subconștient al Adevărului Absolut,
din Genele pierdute în Nesfârșirea unui Timp,
care se pierde,
într-o singură Clipă,
din care am fost izgoniți,
de Evenimentul Primordial,
al Cunoașterii,
Oglinzilor Paralele sparte,
în cioburile cărora,
ne chinuim și azi,
să ne ducem Iluziile Vieții și Morții,

până la capătul Suferinței,
din care ne bem obligați,
toate cănile de pustiu,
până la capăt.

14) Clipe Kamikaze

Nicăieri nu am găsit atâta Ură,
ca și în lacrimile Icoanelor,
făcătoare de minuni,
care plâng amarnic,
Păcatele noastre Originare,
de parcă n-ar fi existat,
din greșeala impardonabilă,
a unui Dumnezeu,
care ar fi trebuit,
să nu primească dreptul de a crea,
până când nu ar fi învățat,
să ne treacă strada,
Iluziilor Vieții și Morții,
fără sacrificiile absurde,
la care ne sunt supuse,
Clipele,
obligate cu forța,
să devină,
Kamikaze.

15) Taina Cuvântului Iubire

E atât de târziu,
pentru Taina Cuvântului Iubire,
pe care ar fi trebuit,
să ne-o împărtășim,
Eternității,
încât,
până și izvoarele Simțămintelor,
Străinului Subconștient al Adevărului Absolut,
par a fi secat,
pentru totdeauna,
atunci când ne întâlnește întâmplător,
pe străzile aglomerate,
ale Iluziilor Vieții și Morții noastre.

16) Lacrimile cănilor de pustiu

N-am reușit niciodată să înțeleg,
de ce ni s-au blocat,
ferestrele Cuvintelor,
tocmai atunci,
când ar fi trebuit să le deschidem,
pașilor aprinși ai Răsăriturilor,
care azi ne contemplă Singurătatea,

unei noi Zile a descompunerii,
de noi înșine,
alături de care ne bem tăcuți,
lacrimile cănilor de pustiu,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
cărora am fost predestinați.

17) Ignoranța unui Creator

Ne e teamă mai mult de noi înșine,
știind că nu putem accepta Deșertăciunile,
lipsite de iubire,
așa cum ne sunt împachetate,
de către Destinul,
care ne sfidează,
până și Clipele ucise,
de ignoranța unui Creator,
care n-a știut să clădească,
nimic altceva mai bun,
în afară de Sacrificiu,
și pentru noi,
cei supuși obligatoriu,
Păcatelor Originare,
din care suntem îndemnați să bem,
sângele fierbinte,
al Crimei de a ne fi născut,
într-o Lume a Compromisurilor,
dintre Iluziile Vieții și Morții.

18) Sensurile propriei noastre Existențe

E-atâta singurătate,
printre măștile Cuvintelor,
încât îți vine să mergi înarmat de fiecare dată,
cu câte un Semn de Întrebare,
pe care să-l arunci în loc de cârlig,
atașat de undița Viselor,
în apele tulburi ale Înțelesurilor,
ca să prinzi câte o Virgulă,
care se zbate între Iluziile Vieții și Morții,
să mai lase câte o frântură de Adevăr Absolut,
printre atâtea Exclamații,
schimonosite de Răspunsurile care și-au pierdut,
mai demult decât Timpul,
Sensurile propriei noastre Existențe.

19) Curriculum Vitae

Potcoavele Sentimentelor,
se pierd,
desprinse de pe copitele Gândurilor,
purtate de pașii Timpului,
spre nicăieri,
pentru a ajunge în cele din urmă,

în brațele Iluziilor Vieții și Morții,
care le poartă la gâturile Amintirilor,
fiindcă se spune că ar aduce Noroc,
Deșertăciunii,
pe care suntem obligați să o respirăm,
de fiecare dată,
atunci când trebuie să ne facem,
Curriculum-ul Vitae,
al propriei noastre Suferințe.

20) Izgoniți de Moarte

De sărbătorile Iluziei Dumnezeu,
fiecare avem propriile noastre obiceiuri,
ale regăsirii de propriul sine,
atât de înstrăinat,
prin a scoate în evidență,
Absurdul Iluziilor Vieții și Morții,
așezate pe ferestrele aburinde de lacrimi,
ale Amintirilor,
unui Timp al Nesfârșirii,
a cărui urmă,
o pomenim în rugăciunile adresate,
Amintirilor unui Viitor,
din Eternitatea căruia,
am fost izgoniți,
de Moarte.

21) Fără a cerceta

Nămeți de Vise,
își așteaptă rândul la porțile masive,
ale crematoriilor de Iluzii ale Vieții și Morții,
care ne vor topi atât de mult Speranțele,
încât aburii Iubirii,
vor deveni,
pictorii topiți,
în ramele Icoanelor Deșertăciunii,
la care ne vom închina Destinele,
până când vom crede,
fără a cerceta,
în minunile Focului Non-Sensului Existenței,
care ne va îngheța,
pentru totdeauna,
Lacrima Adevărului Absolut,
a Amintirilor noastre,
din Viitorul care ne va deveni,
Străinul Subconștient,
al Uitării de noi înșine.

22) Ocean de Întrebări

Reclame țipătoare,
ne fură până și Zidurile,
care ne desparte de noi înșine,
fiind lăsați,
în oceanul de Întrebări,
a Absurdului,
care ne spală cu valurile Suferinței,
Țărmurile Iubirii,
la care sperăm,
totuși,
 să ajungem,
din naufragiul Cuvântului,
care ne-a dat,
Iluziile Vieții și Morții,
acestei Lumi.

23) În labirinturile reci și sfidătoare

Clopote reci și triste,
bat cu limbile de foc ale Speranțelor,
Clipele răstignite,
pe altarul Singurătății,
la care ne rugăm,

până când,
ni se aprind Pasiunile Existenței,
prin care ne conștientizăm,
Cuvintele incendiate,
de privirile rătăcite ale Viselor,
pe care nu le vom mai găsi niciodată,
în labirinturile reci și sfidătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

24) Toate Clipele răstignite

Zori de Întuneric,
lovesc greoi porțile masive ale Zilei,
încercând să spargă,
lacătele ferecate ale Amintirii,
care încă mai ține la sânul ei sterp,
Lumina Divină a unei Iubiri,
pe care Iarna Simțămintelor,
a uitat-o,
printre potcoavele ruginite ale Norocului,
pierdut și el,
la ruleta măsluită a unui Destin,
ce pare că și-a plătit,
toate Clipele răstignite,
Jocului perfid,
al Vieții cu Moartea.

25) La Carnavalul Iluziilor Vieții și Morții

Atâtea măști,
a schimbat Existența,
la Carnavalul Iluziilor Vieții și Morții,
încât nici o Clipă,
nu mai reușește să deslușească,
nici unele dintre fețele prăfuite,
ale Timpului,
ce le ucid ucid,
pe carele alegorice,
ale Societății de Consum,
în care ne defilăm,
Speranțele de a ne elibera,
undeva-cândva,
de noi înșine.

26) Pe strada plină de igrasie

Zidurile Non-Sensurilor Existenței,
ne închid,
Lacătele grele și ruginite,
ale Deșertăciunii,
înlănțuindu-ne cu Iluziile Vieții și Morții,
Eternitatea Clipei,

din care suntem mereu izgoniți,
Uitându-ne cu desăvârşire,
Amintirile din Viitorul,
unei Iubiri,
pe care cu siguranță,
nu o vom recunoaște niciodată,
chiar dacă ar trece,
pe strada plină de igrasie,
a propriului nostru Destin.

27) Cămașa Morții

Cât viscol de Cuvinte,
am reuși să mai rostim,
Nămeților de Timp,
care ni se aștern,
atât de greu,
la ferestrele Amintirilor descompuse,
ale Viitorului,
din care ne-ar fi țesut,
Singurătatea Nemuririi,
atât de greu de dus,
de către Dumnezeu,
Cămașă Morții,
pe care să ne-o poarte,
Genele murdare,
ale Sângelui unor Apusuri,

care ne vor prevesti,
Eternitatea,
ce nu se va lăsa curtată,
decât de către Despărțirea,
de Iubirea,
în care am crezut cu adevărat,
atunci când ne-am răzvrătit,
împotriva propiului Destin.

28) Care ar fi trebuit să devenim

Tăceri însingurate,
ning peste Pașii învolburați ai Zilei,
care se adâncesc în carnea Istoriei,
a cărei zăpadă,
s-a născut atât de murdară,
încât pare să o fi ocolit,
chiar și florile de gheață,
ale Ferestrelor de Cer,
care-și deschid seninul larg,
până și Cimitirelor de Cuvinte,
ale căror Vise ne amăgesc,
Zâmbetele încremenite,
ale Rătăcirilor, atunci când ne căutăm,
dincolo de noi,
pe cei care ar fi trebuit să devenim,
pe tărâmul Eternității Clipei.

29) La ruleta Hazardului unui Destin

Rănit,
de tăieturile adânci ale cioburilor,
Clepsidrei Timpului,
care s-a spart,
zăcând în ruinele propriilor sale Clipe,
de pe buzele Cuvintelor reci și neprimitoare,
ale Singurătății Nemuririi,
Deșertăciunii,
care s-a scurs în Zâmbetul,
unei Flori,
a Sufletului pereche al Lumii,
care ar fi trebuit să fie,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
și nicidecum Absurdul unui Zeu,
ascuns prin Catedralele pierdute,
pe tărâmurile Genelor unui Sânge,
care pare a se scurge,
atât de dureros,
prin venele Privirilor noastre pierdute,
la ruleta Hazardului unui Destin,
al Morții.

30) Cusute cu ață albă

Până și Cuvântul Facerii,
a fost educat,
să ne strige atât de surd,
încât să-i auzim,
doar grimasele sale isterice,
până dincolo,
de pielea ridată a Timpului,
pe care o tăbăcesc Amintirile,
ce vor neapărat,
să îmbrace un cojoc nou,
în iarna Adevărurilor unor Iubiri,
înghețate bocnă,
pentru a fi cusute cu ața albă,
a Clipelor decedate,
prin Cimitirele,
Cuvintelor noastre.

31) Pe falezele de nisip ale Clepsidrelor

Dorințe încătușate,
pe falezele de nisip ale Clepsidrelor,
din Genele Sângelui unor Apusuri,
vor să ne hrănească,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,

al Iubirii,
cu Icoanele Singurătății,
singurele care ne-au mai rămas,
neamanetate de către Iluziile Vieții și Morții,
pe străzile Deșertăciunilor,
unde mai întâlnim,
câteva Cimitire de Cuvinte zgribulite,
care ne mai cerșesc câte o Clipă,
chiar și la această oră târzie,
din noaptea sufletului nostru.

32) Nu are voie să guste vreodată

Stâlpii Orizonturilor,
își numără gratiile Rugăciunilor,
pe care suntem forțați să le rostim,
Suferinței,
ce am ridicat-o în slăvi,
numind-o Dumnezeu,
fiindcă a reușit să ne îngenuncheze,
la tălpile nemiloase,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
zidindu-ne în pereții Infernului din noi,
Cimitirul Cuvântului Facerii,
pentru chiria căruia,
se pare că am fi,
pe vecie datori vânduți Morții,

ce ni-l rostește zilnic,
forțându-ne să-l hrănim,
cu carnea Clipei Eternității Iubirii,
din care nici unul dintre noi,
nu are voie să guste vreodată.

33) În golurile fără margini

Regrete târzii,
împânzesc Apusurile,
cu Sângele scurs,
din rănile Timpului,
istovit să mai privească,
la aripile Speranțelor,
care se prăbușesc,
în golurile fără margini,
ale propriilor sale Clipe,
ce și-au pierdut Eternitatea,
pe promisiunile amăgitoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care se înfruptă cu nesaț,
Absurdul.

34) Pe spatele împovărat

Fiecare Clipă,
își are fotografia propriei Eternități,
pe care o înrămează,
pe zidurile ruinate,
ale Bisericii Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pe care o purtăm în Sufletul gârbovit,
de Iluziile Vieții și Morții,
pe care le ducem pe spatele împovărat,
al propriului Destin.

35) Ghilotinate

Replici acide,
zugrăvesc icoanele tăioase,
ale Deșertăciunii,
care ne rănesc pașii Privirilor,
cu lamele ascuțite ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ne cad,
ghilotinate de Iluziile Vieții și Morții,
Eternitățile Clipelor,
spre a fi decapitate,
pentru vina de a ne vorbi liber,

despre Amintirile Viitorului,
în Lumea Singurătății Nemuririi,
unui Dumnezeu al Nimănui.

36) Să ne spargă

Răsadurile,
noilor Catedrale ale Iubirii,
și-au ucis semințele,
Luminii Divine,
care nu mai poate răzbate,
printre Zilele mucegăite,
ale unui Timp,
forțat de Iluziile Vieții și Morții,
să ne spargă,
Clepsidrele Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
pentru a nu ne afla vreodată,
Eternitatea Clipei,
din amintirile Viitorului,
de la porțile căruia am fost izgoniți,
de către Moarte.

37) Din Privirle noastre pierdute

Clopotele Veșniciei,
au ajuns să bată necontenit,
în dalta Deșertăciunii,
spre a ne ciopli,
piatra dură a Eternității Sufletelor,
cu care va pava,
străzile desfundate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care duc necontenit,
către Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le adresăm,
tuturor Întrebărilor,
din Privirile noastre pierdute.

38) Limbaj absurd

Cortegiul funerar,
al propriilor Eternități de Clipe,
ni s-a pus în mișcare,
odată cu primele strigăte ale Nașterii,
care ne trezeau din adormirea lor atemporală,
Cimitirele de Cuvinte,
predestinate,

ce aveam să le rostim,
Străinului Subconştient,
al Adevărului Absolut,
care nu le putea înțelege,
fiindcă Dumnezeul Deșertăciunii,
nu i-a dat voie,
să cunoască limbajul absurd,
al Iluziilor Vieții și Morții.

39) Trase pe linie moartă

Peroane pustii de Sentimente,
privesc abătute,
la rugina căilor ferate,
din Speranțele obosite,
ale Orizonturilor Singurătății,
ale căror traverse,
nu mai unesc mai demult decât Vremea,
Adevărul Absolut al Străinului Subconştient,
de Lumina Divină a Fericirii,
fiindcă toate trenurile,
Eternităților de Clipe,
au fost trase pe linie moartă,
de către Iluziile Existenței,
unui Dumnezeu,
al Nimănui.

40) Întreg Universul

Atunci când toate Răsăriturile vor deveni Apusuri,
când Visele se vor împleti cu Neîmplinirile,
căzând în agonia Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le rostesc,
Eternitățile decedate ale Clipelor,
când Ziua își va bea pelinul Întunericului,
până la capătul Lumii Privirii Nesfârșirii tale,
să știi că unica rază de Lumină Divină,
va rămâne numai în Focul Sacru,
din Amintirea Viitorului,
Stelei Destinului Cosmic,
și nicidecum al celui subordonat,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne așteaptă,
știind că vom încerca,
să ne reaprindem,
Iubirea,
luminând cu flăcările ei,
întreg Universul.

41) Privind aspru

Sicrie de Zâmbete,
sunt duse spre locurile de veci,

ale Speranțelor,
unor Întâmplări Neîntâmplătoare,
din care Singurătatea Nemuririi Lui Dumnezeu,
și-a tăiat câte o felie de regrete,
că a creat o Lume,
a Nimănui,
în cioburile oglinzii căreia,
poate să-și admire măreția,
privind aspru,
din Icoanele Făcătoare de Minuni,
ale Deșertăciunii.

42) Primind în schimb

Nu ne-am întrebat niciodată,
de ce ne închinăm cu nesaț,
Deșertăciunii,
și ne alungăm,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
pe străzile desfundate,
ale Uitării de noi înșine?,
pe care le măturăm zilnic,
cu Eternitățile Clipelor,
ce le irosim,
la tălpile Absurdului,
primind în schimb,
Iluzia Vieții și Morții?

43) Podurile Cearcănelor

Ridurile Zorilor,
au început să se adâncească,
peste Podurile Cearcănelor,
care ne leagă,
Destinul de Iubirea,
la care încercăm să ajungem,
încă de dinainte de a fi Timpul,
dar,
fără să reușim vreodată,
fiindcă prețul cerut,
de Iluziile Vieții și Morții,
este atât de mare,
încât nu avem cum să strângem,
îndeajuns de multe Eternități de Clipe,
pe care să le plătim,
pentru trecerea acestor poduri,
de piatră amară,
alături de care,
nu ne-a rămas nimic altceva de făcut,
decât să ne cioplim din trupurile lor,
sufletele îndurerate,
ale Speranțelor.

44) Și atunci ne-a despărțit

Atunci,
când simțeam fiorii sacri ai Iubirii,
nu realizam,
că Pașii Simțămintelor,
ne calcă atât de apăsat,
trupurile de gheață,
ale Cuvintelor,
încât le-am spart,
în cioburile fără număr,
ale Oglinzii,
unde ni se privește Dumnezeul,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
care nu putea accepta,
ca noi, să fim împreună,
pentru Eternitate,
iar El cu toată puterea Lui nemăsurată,
să rămână o Icoană rece și nepăsătoare,
la care să nu-și mai închine Nimeni,
Lacrimile neputinței,
și atunci ne-a despărțit.

45) Florile sufletelor

Razele Luminii Divine,
ale Stelei Eternității de Dincolo de Timp,
ne-au alungat,
gândurile pline de sudoare,
ale Frământărilor,
știind că nici o Iubire,
nu le va mai primi,
sub acoperișul,
Eternității ei,
unde ninge de fiecare dată,
cu fulgii mari și fierbinți,
ai Zâmbetelor,
care ne-au devenit,
florile sufletelor,
pe care Iluziile Vieții și Morții,
nu vor mai reuși să le culeagă niciodată,
spre a fi așezate,
în glastra Deșertăciunilor.

46) În Lacrima Destinului

Atunci când va ninge,
cu Amintire,
peste fulgii mari și deși,

ale Cuvintelor de Jar,
pe care ni le rosteam,
sub Jurământul,
făcut Iubirii,
să știi că până și Timpul,
îți va lăsa Eternitatea Clipei noastre,
să coboare pe razele Luminii Divine,
în Lacrima Destinului,
care ni s-a scurs,
pe tâmplele Nesfârșirii,
de a rămâne împreună,
ca Pământ și Cer,
Stele și Univers,
Sfârșit și Nesfârșit,
Cuvânt și Necuvânt.

47) Pălmile unor Trăsături

Zodii însingurate,
se rotesc,
în caruselul Iluziilor Vieții și Morții,
lovindu-ne Timpul obraznic,
cu pălmile unor Trăsături,
pe care nici una,
dintre Clipele Eternității răstignite,
pe străzile Destinelor,
par să nu le posede,

fiindcă dincolo de Vreme,
nu existau Vremuri,
care să calce pe scenele putrede și roase,
ale Deșertăciunilor.

48) Din Ochii Disperării

Alungat,
din cușca de catifea,
a Timpului,
Surâsul,
a început să înghețe,
pe buzele Cuvintelor reci și perfide,
ale Societății de Consum,
care ne schilodește,
fiecare Clipă,
pe care am reușit,
să o prindem,
la osiile Destinului nostru,
pentru a învârti cu Eternitatea ei,
întreaga Lume,
a Absurdului,
din Ochii Disperării.

49) După ultima modă a Deșertăciunii

Dorințele nesupuse,
ale Viselor,
au ruginit pe pervazele Privirilor,
de-atât de multă Libertate,
pe care nici una,
dintre Iluziile Vieții și Morții,
nu le mai pot duce,
pe spatele gârbovit al Lacrimilor,
unor Icoane ale Suferinței,
care au început să se plângă,
până și Dumnezeului neiertătător,
al Creației greșite,
din respirația unei Lumi,
a Păcatelor Originare,
oferite cu dragoste,
Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le purtăm după ultima modă,
a Deșertăciunii.

50) Vanităților ei

Ziduri de piatră amară,
ne încărunțesc Visele,

la porțile închise ale Împlinirilor,
din lumânările Zilelor de ceară,
care ne topesc Privirile abătute,
de la Calea Destinului,
donată pentru vecie,
Absurdului,
căruia până și Timpul,
i-a dăruit,
cel mai de preț lucru al său,
Moartea,
care ne vinde,
atât de scump Existența,
încât îi suntem datori,
să ne închinăm întregul Univers,
Vanităților ei.

51) Din Privirile Infinitului

Rispiți,
printre stele alcoolice,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
încercăm să ne adunăm,
razele Luminii Divine,
rătăcite de nesiguranța Ochilor,
din Privirile Infinitului,
în care ne era teamă,
să nu ne pierdem,

gândurile Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care pentru prima dată,
nu mai putea să se împotrivească,
Iubirii noastre.

52) Cât de mică a devenit Nemurirea

Nu puteau fi,
Cimitirele Cuvintelor,
care să ne spună,
cât de mică a devenit Nemurirea,
din pașii Clipei,
în care ne-am ascuns,
Iubirea?,
căutată de Iluziile Vieții și Morții,
prin toate ungherele Existenței,
să ne-o ucidă,
fiindcă Timpul,
le-a promis toate Clipele din Lume,
chiar dacă printre acestea,
se află și aceea,
a Dragostei noastre.

53) Să uit de tine

Vrând să uit de tine,
Lumina Divină a Iubirii,
ar apune pentru totdeauna,
lăsându-mă orb,
de mine însumi.

Vrând să uit de tine,
m-aș rătăci,
în adâncurile înghețate,
ale Întunericului Neființei,
căruia i-ai da simțire,
lipsindu-mi.

Vrând să uit de tine,
m-am înveșmântat,
cu mantia Frigului tăcut,
al Morții,
din ultimele Cimitire de Cuvinte,
pe care ni le-am adresat,
despărțindu-ne de noi înșine.

Vrând să uit de tine,
m-am răstignit,

pe Orizontul Singurătății,
unde am devenit Icoana durerii,
ce a rămas înrămată,
pe peretele Deșertăciunii,
din Catedrala Dorului,
însetat de sudoarea Gândurilor,
care mi se preling,
peste Pustiul de Foc,
al Simțămintelor,
ale căror Rugăciuni,
și acum plâng,
alături de imaginea făcătoare de minuni,
a chipului tău,
la care se mai închină și azi,
Tristețea,
care pare a fi înnebunit,
vrând până și ea,
să uite de tine,
atunci când aleargă pe străzile pustii,
ale sufletului meu,
fără să mai spere,
că va regăsi Adevărul Absolut,
al purității unui Zâmbet,
înflorit din Inima Timpului,
sadic și indiferent,
ce pare că s-a înecat,
în roua de Lacrimi,
care se va prelinge,
peste pleoapele Răsăriturilor,
unui Viitor mai singur,

decât Moartea,
ce vor cădea greoi,
peste respirația în agonie,
a unei Amintiri,
ce pare că nu mai vrea,
pentru nimic în lume,
să uite de tine,
arătându-mi unde să navigăm,
pentru cel din urmă Vis,
în care să te mai pot îmbrățișa,
pe corabia Regăsirii,
încercând să ajungem,
la Țărmurile Păcii cu noi înșine,
unde ne așteaptă,
dintotdeauna Clipa,
care nu va uita niciodată,
de noi,
pe drumul fără de întoarcere,
al Eternității.

54) Sub Potcoavele cailor morți

Urme isterice se pierd,
sub Potcoavele cailor morți,
cărora le-au promis,
galopul nebun al Plăcerilor,
Iluziilor Vieții și Morții,

din bordelurile de Cuvinte,
băute în cănile de pustiu,
ale Deșertăciunii,
de către Viitorul Nimănui,
care păzește masa de joc,
a Timpului pierdut,
din Crâșma Conștiinței,
unei Lumi,
care nu ne-a aparținut cu adevărat,
Niciodată.

55) Autoproclamat că ar fi

Oglinzile paralele,
ale Destinelor,
ne-au fost sparte,
de Timpanele asurzitoare,
ale unui Dumnezeu surd,
autoproclamat că ar fi,
al Iubirii,
care îi este interzisă,
Clipei Eternității noastre,
pe motiv că Timpul,
nu și-ar fi plătit toate taxele Suferinței,
pe care ar trebui să o slujim,
până când Moartea,
proprietara de drept ale acestei Lumi,

ne va lăsa să-i părăsim,
Cuvântul propriei noastre Faceri,
care ne-a devenit,
închisoarea cea de toate Zilele,
a Viselor.

56) În mocirla Cimitirelor de Cuvinte

Roți de Zodii,
care nu-și mai învârtesc,
Existențele,
pe sub streașinile Norocului,
stau împotmolite,
în mocirla Cimitirelor de Cuvinte,
din care mâinile talentate ale Morții,
ne clădesc Întrupările,
pe mesele de joc ale Hazardului,
atât de dator Suferinței,
încât ne-a amanetat ei,
întregul nostru Destin,
izgonit din Clipa Eternă,
de dinainte de Timp.

57) Contul bancar al Singurătății

Strunele grele și insensibile,
ale gravidității,
Zilelor nenăscute încă,
abia mai vibrează,
la sunetele Cimitirelor noastre de Cuvinte,
pe care le rostim plictisiți,
la fereastra Orizonturilor,
pline de Tăceri Surde,
care ne roagă să le mai păsuim,
până când Timpul,
le va plăti toate Clipele ucise,
care să ne fie livrate nouă,
prin contul bancar al Singurătății,
de noi înșine.

58) Vor fi livrate la timp

Ne naștem,
ținându-ne de mână Moartea,
care-și strigă,
prin plămânii Zilelor noastre,
Disperarea,
de a mai zămisli o nouă Viață,

a cărei Vise,
să poată fi ținute,
atât de greu în frâie,
de către Iluziile Fericirii,
care ne vor fi livrate la timp,
de către trupurile Clipelor ucise,
pe care vom călca,
cu întregul nostru Destin,
al Nesăbuinței și Neputinței,
de a fi noi înșine.

59) Din ridurile adânci

Regrete înspumate,
sunt așezate de Moarte,
peste paharele atât de pline,
încât dau pe dinafară,
ale Destinelor,
în care suntem încătușați,
de Suferința,
ce se servește din ridurile adânci,
ale Viselor noastre,
cu noi Spații,
ale căror Poduri de Palme,
muncite până la istovire,
în Crâșma Existenței,
nu le vom trece niciodată,

spre a ne clădi cu ele,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii.

60) Cu Disperarea Clipelor

Singurătatea Eternității,
a început să muște Stelele,
care și-au pierdut fierbințeala Iubirii,
furată de către Moartea,
care ne-a izgonit,
din inimile Dorințelor acestora,
pentru a clădi cu noi,
într-o Lume care nu ne aparține,
Păcatele Originare ale Deșertăciunii,
ce ne vor plăti,
cu Disperarea Clipelor,
atâtor Eternități ucise,
ale unui Timp,
care ne va coace,
în cuptoarele Crematoriilor de Vise,
ale Cimitirelor de Cuvinte.

61) Cu toată ființa și neființa

Provocări isterice,
zac în țărâna întrupărilor,
unor Crime de Clipe,
pe care ni le respiră Destinul,
obligându-ne să le retrăim,
întreaga Viață,
atunci când ne aleargă,
prin Cimitirele Cuvintelor,
pe care ni le rostește aspru și apăsat,
Timpul pierdut,
de propriul său sine,
al Iluziilor Existenței,
care ne așterne Suferința,
la picioarele propriei noastre Morți,
pe care suntem obligați să o servim,
cu toată ființa și neființa,
Iubirii noastre.

62) Pașii grei și indiferenți ai Destinelor

Vise ruinate,
sparg Clepsidrele Amintirilor,
într-un sunet surd,

al unui Timp,
care ne ignoră Speranțele,
lăsându-le pradă,
Orizonturilor unor bordeluri de Clipe,
care ne cer castitatea Iubirii,
în schimbul evadării,
din cotidianul Infernului,
Iluziilor Existenței,
care ne ard Amintirile din Viitor,
cu smoala topită a Uitării,
ce va fi folosită,
la asfaltarea propriilor Destine,
pe care să ne calce,
Pașii grei și indiferenți ai Destinelor,
în drumul lor,
către Perfecțiunea Deșertăciunii,
din sângele Genelor murdare,
ale Păcatelor Originare,
care ne hrănesc cu vanitatea lor,
Moartea.

63) Care curg în Sângele Străinului Subconștient

Scări de Cer,
putrezesc pe Orizonturile abătute,
ale Ochilor Nesfârșirii,
din trupul căreia, ne sculptăm,

Roțile Timpului de Foc,
ale Viselor,
care ne aprind în cele din urmă,
întregul Univers,
al Iubirii,
la Icoana căreia,
îngenunchem,
Amintindu-ne Viitorul din care am fost răpiți,
de Moartea,
care se hrănește,
cu trupurile Cuvintelor,
pe care ni le rostesc Sentimentele,
Eternității,
care curg în Sângele Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
din fiecare Privire,
a noastră.

64) Sângele Simțirilor

Înstrăinați de noi înșine,
ne luptăm cu Timpul,
care ne-a devenit,
gardianul ce ne ține închis,
Adevărul,
despre Amintirile din Viitor,
care ne-au fost furate,

de Păcatele Originare,
create de greșeala unui Dumnezeu,
care nu a fost niciodată al nostru,
al căror sens,
este să devenim un Trecut,
al nimănui,
pierdut printre cioburile Oglinzilor Paralele,
ale Cunoașterii,
în care să ne tăiem venele Iubirii,
pentru ca Sângele Simțirilor,
să ne fie sorbit,
de Moarte.

65) Focul Compromisurilor

Ridurile Păcatelor Originare,
au început să ne sape,
șanțuri cât mai adânci,
de bârfe,
la urechile Icoanelor,
care se cred Iubire,
pe Tărâmurile sterpe ale Conștiințelor,
care au fost incendiate,
de Focul Compromisurilor,
unui Dumnezeu,
pentru ca rădăcinile Cunoașterii,
să nu mai poată rodi nimic altceva,

în afară de Moartea,
prin care suntem obligați să ne identificăm,
Adevărul fals,
al propriei noastre Existențe,
pierdută printre Cuvintele otrăvite,
ale Disperării.

66) Liniștea asurzitoare a Durerii

E atâta strigăt surd,
în liniștea asurzitoare a Durerii,
care ne este servită,
odată cu Sângele înăbușit în Apa Vieții,
al Răsăriturilor,
prea grele,
până și pentru Orizonturile reci și insensibile,
ale Singurătății,
din care ne rupem fiecare câte o felie de Destin,
pentru a ne ține de foame,
pe arșița Disperării,
până când Zările Compromisurilor,
vor găsi adâncurile reci și vanitoase,
ale Morții,
în care ne vom îneca Privirile,
pierdute,
pentru totdeauna.

67) Cioburile Zâmbetelor false

Replici de ceară,
ni se topesc pe frunțile Timpului,
care ne-a ucis,
îndeajuns de multe Eternități de Clipe,
încât să ne merităm Moartea,
rece și insensibilă,
care să ne acopere,
goliciunea rușinoasă a Cuvintelor,
care par a se fi tăiat,
în cioburile Zâmbetelor false,
din Privirile pierdute,
ale Iluziilor Existenței,
din trupurile cărora,
ne-am împletit Visele deșarte,
ale unei Iubiri,
a cărei față,
nu am mai văzut-o niciodată.

68) Pe avizierul Păcatelor Originare

Caravane de Priviri rătăcitoare,
care ni se pierd,
în Ochii de Cer ai Viselor,

duc mirodeniile Întrebărilor,
spre porturile Singurătăților,
unde Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ne întâmpină cu pâinea și sarea Iubirii,
pe care am crezut-o dispărută,
de când Moartea,
i-a lipit fotografia,
pe avizierul Păcatelor Originare,
pentru ca toate Clipele Eternităților irosite,
ale Timpului,
să o caute pentru a se răzbuna,
pe lipsa ei,
din Calea Destinelor,
care s-au pierdut,
în praful neputinței acestei Existențe,
a Nimănui.

69) Nu se mai coace niciodată

De câte ori te-am întâlnit,
Fericire,
mi-am spart cănile de pustiu,
degeaba,
fiindcă mi-am băut Singurătatea,
până la ultimul strop,
din Sângele fierbinte al Cuvintelor,

care nu mai aveau nimic de spus,
mâinilor murdare ale Gândurilor,
care-și frământau degetele Disperării,
în aluatul moale și lipsit de gust,
al Trupului,
unei Zile,
ce pare,
a nu se mai coace niciodată,
în cuptorul aprins al Iubirii.

70) Ochii tăi de Cer Iubire

Ți-am promis Durere,
că nu voi divulga niciodată secretul,
Dorului,
care mi-a călcat cu pașii săi de plumb topit,
Rana Singurătății,
pe care nici un medic,
nu reușise să o vindece,
în afară de Iluzia Mântuirii,
pe care am chemat-o,
la căpătâiul propriei Morți,
de mine însumi,
pentru a-mi da veninul,
Cuvintelor de care aveam nevoie,
să-mi otrăvesc Privirile,
Păcatelor Originare,

care-mi iscodeau necontenit,
Iubirea interzisă,
dintre mine și un Dumnezeu,
al Libertății,
care mi-a devenit Icoană,
fiindcă credea în Amintirile Viitorului,
din care am fost izgonit,
pentru a-mi fi răpită Eternitatea,
și acel Dumnezeu,
am aflat mai târziu,
că erau Ochii tăi de Cer,
Iubire.

71) Simplu Semn de Întrebare

Dacă ar fi ca piatra amară,
a legendei Ochilor tăi,
Eternitate a Regăsirii,
să poată povesti,
toate Întâmplările petrecute,
pe Tărâmurile fără de sfârșit,
ale Privirilor,
ar însemna să rescriem,
întreaga Istorie a Religiilor Iubirii,
pe treptele cărora,
am urcat munți de Vise,
ca să coborâm văi de Lacrimi,

urmând cursurile râurilor de sudoare,
ale Întrebărilor nemărginite,
risipite prin deșerturile Cuvintelor,
până când la final,
am ajuns să ne regăsim unul pe altul,
în oaza de verdeață,
a unui simplu Semn de Întrebare.

72) Țărmul Cuvintelor

Răstignit pe răscrucea,
dintre două Destine,
am ales Calea Stelei tale,
a cărei Lumină Divină,
mi-a aprins Pașii Aripilor,
unor Sentimente,
alături de care am zburat,
spre Tainele Ochilor de Cer,
ai Nesfârșirii,
din care ne-am făurit acoperiș,
Simțămintelor,
care și-au găsit în sfârșit,
Țărmul Cuvintelor,
după ce au rătăcit în derivă,
pe Oceanul de Lacrimi,
al Disperării,
care ne umplea cănile de pustiu,

ale Morții,
ce ne-a pierdut,
Clipa Eternității,
fără să ne-o mai poată ucide vreodată,
și pe care ne-am așezat,
Privirile,
pentru totdeauna.

73) Ce mi-au mai rămas de cheltuit

Spune-mi Regăsire,
dacă ai un Tărâm al tău,
pe care să-mi pot odihni,
Pașii obosiți,
ai Vieții din mine,
sau poate,
ai râuri pline de Apa Vieții?,
în care să-mi răcoresc,
fruntea plină de riduri,
săpate adânc,
în truprile Zilelor,
ce mi-au mai rămas de cheltuit,
pe tejgheaua Morții,
din Târgul Destinelor,
la care am o datorie atât de mare,
încât de câte ori trec pe acolo,

o ocolesc de la distanță,
ca nu cumva să fiu pus la plată.

74) Prin bordelurile aglomerate ale Cuvintelor

Pierdut,
printre rădăcinile cănilor de pustiu,
din care întreaga Suferință a Lumii,
pare să-și bea,
pe datorie la Moarte,
capetele Zilelor,
pe care și le pune,
de fiecare dată,
ucigându-și propriile Amintiri,
despre Viitorul incert,
al unui Adevăr Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii,
ce pare că nu a existat vreodată,
nici măcar în basmele,
Icoanelor părăsite ale Privirilor,
care se pierd,
prin bordelurile aglomerate,
ale Cuvintelor.

75) Făina Deșertăciunii

Vâslele amăgitoare ale Gândurilor,
lovesc Singurătatea Apei Vieții,
în unduirile tenebroase ale Creației,
unei Faceri,
atât de greșite,
încât ne lasă să înțelegem,
cât de nedrepte,
îi pot fi Păcatele Originare,
atunci când ne ucid,
Eternitățile Clipelor Iubirii,
pentru a le da,
pietrelor amare de moară,
ale Timpului,
din care ne sculptăm Visele,
să cearnă făina Deșertăciunii,
în sacii fără fund ai Morții.

76) La tălpile Cerului unor Vise

Norii Conștiințelor,
se răzvrătesc,
la tălpile Cerului unor Vise,
din care Privirile ne-au croșetat,
cu acele ascuțite,
ale Otrăvurilor de Cuvinte,
Singurătatea,
care s-a scurs în Sângele infect,
al Păcatelor Originare,
ce ne-a îmbolnăvit,
de atât de multă lipsă,
de noi înșine,
încât am devenit,
statuile fără suflare,
ale unor Iubiri,
pe lângă care trece nepăsător,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient.

77) Prin crâşmele pestilenţiale

Aripi de Vise,
pierdute-n deşerturile fără de margini,
ale Cuvintelor,
se luptă să prindă înălţime,
în Privirile răscolite,
de vârtejurile Semnelor de Întrebare,
care ne ameţesc Zilele,
ce-abia mai reuşesc,
să-şi ducă în braţele neputincioase,
câteva Amintiri,
furate din curţile Clipelor irosite,
ale Timpului,
Iluziilor Vieţii şi Morţii,
la care a apelat Dumnezeu,
ca să-şi alunge Singurătatea,
propriului Său Univers,
la ale cărui stele alcoolice,
doar Moartea,
mai poate avea acces,
prin crâşmele pestilenţiale,
ale Destinelor noastre.

SORIN CERIN
- ÎN SĂLBĂTICIA SÂNGELUI -
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și

aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

SORIN CERIN
- ÎN SĂLBĂTICIA SÂNGELUI -
-Poeme filosofice-

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile

existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se

aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii

contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

SORIN CERIN
- ÎN SĂLBĂTICIA SÂNGELUI -
-Poeme filosofice-

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu

Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putinţă de a-și declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei", la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse "la capăt de hotar " -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, "pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deși exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O

apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986